

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział III Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Katarzyna Wolff

Sędziowie: SSO Michał Ziemiński

SSO Dorota Biernikowicz (spr.)

Protokolant: Marta Przybył

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Violetty Skorupskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 18.12.2015r. i 16.02.2016r.

sprawy z wniosku M. Z. (1)

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie stosowane w okresie 18.01.2003r. do dnia 18.01.2005 r. w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach - sygn. akt II K 137/02 (późniejsza sygn. akt II K 279/05)

*****

1. na podstawie art. 552a § 2 a contrario k.p.k. w zw. z art. 552 § 1 a contrario k.p.k. wniosek oddała w całości;
2. na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSO Michał Ziemiński SSO Katarzyna Wolff SSO Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 28 czerwca 2015r., wniesionym do Sądu Okręgowego w Poznaniu w dniu 30 czerwca 2015 r., wnioskodawca M. Z. (1) wystąpił o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania w kwocie 362.032,23 zł oraz zadośćuczynienia w kwocie 1.991.600,00 zł za oczywiście niesłuszne przedłużane tymczasowego aresztowania, precyzując na rozprawie okres, którego dotyczą jego roszczenia, a mianowicie za okres tymczasowego aresztowania w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach sygn. akt II K 279/05 od dnia 18.01.2003 r. do dnia 18.01.2005r. Swoje roszczenia wnioskodawca oparł na przepisie art. 552 § 4 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015r.) oraz na podstawie art. 5 ust. 5 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że na odszkodowanie składają się utracone zarobki w kwocie 181.016,15 zł z ostatniego roku poprzedzającego tymczasowe aresztowanie, przemnożone przez okres dwóch lat przedłużania tymczasowego aresztowania, zaś na zadośćuczynienie kwota 2.000.000 zł, pomniejszona o kwotę 8.400 zł, wypłaconą z tytułu zasądzenia wyrokiem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Wysokość zadośćuczynienia wynika według wnioskodawcy z poczucia upokorzenia, bezsilności spowodowanych tymczasowym aresztowaniem, zaś nieprzekonujące argumenty przedstawiane w uzasadnieniach postanowień sądów o przedłużeniu tymczasowego aresztowania powodowały wątpliwości wnioskodawcy co do słuszności stosowania tego środka. Wnioskodawca podniósł, że w orzeczeniu ETPCz z dnia 3. 03. 2015 r., jakie zapadło w sprawie jego skarg (oznaczonych nr (...) i (...)) M. Z. (1) przeciwko Polsce), wskazano na naruszenie art. 5 ust. 5 Europejskiej Konwencji Ochrony Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, poprzez brak możliwości żądania zadośćuczynienia i odszkodowania za okres uznany przez

wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu z dnia 31.10.2006r. (skarga nr (...)) za naruszający art. 5 ust. 3 Konwencji. Z kolei z orzeczenia ETPCz nr (...) (S. przeciwko Polsce) z dnia 6.03.2012r. wynika zdaniem wnioskodawcy, że roszczenie wnioskodawcy w niniejszej sprawie nie jest przedawnione albowiem roczny termin przedawnienia z art. 555 k.p.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r.) liczy się od wydania orzeczenia ETPCz z dnia 3. 03. 2015 r. Wnioskodawca wskazał, że jego tymczasowe aresztowanie w okresie powyżej 2 lat było niesłuszne z uwagi na fakt, że wynikało jedynie z zagrożenia wysoką karą, uzasadnienia decyzji o przedłużaniu kolejno stosowania tego środka były zdaniem wnioskodawcy lapidarne, naruszające przepisy k.p.k.. Tymczasem według orzecznictwa ETPCz surowość kary nie jest przesłanką wystarczającą dla przedłużania tymczasowego aresztowania, a tym samym za okres niesłusznego aresztowania należy uznać zdaniem wnioskodawcy czas po upływie 2 lat od jego zastosowania w dniu 18. 01. 2001 r., po którym to okresie przedłużane tymczasowe aresztowanie zdaniem wnioskodawcy stanowiło jedynie represję i zamieniło się w antycypację kary. Zdaniem wnioskodawcy, postępowania, w których wydawano postanowienia o tymczasowym aresztowaniu były także wadliwe, a tym samym tymczasowe aresztowanie było według niego oczywiście niesłuszne z uwagi na to, iż orzekali w nich sędziowie, którzy podlegali wyłączeniu albowiem znali wnioskodawcę osobiście i następnie niektórzy z nich złożyli wnioski o ich wyłączenie od rozpoznania innych spraw wnioskodawcy (głównie w sprawie II S 31/11). Wnioskodawca wywodzi, że przedłużanie tymczasowego aresztowania przez sędziów nieuprawnionych do orzekania w jego sprawie, bo podlegających wyłączeniu, świadczy o tym, że pozbawienie jego wolności było nielegalne (we wniosku przywołał okresy i konkretne decyzje w przedmiocie tymczasowego aresztowania z podaniem jaki sędzia orzekający w sprawie jego aresztu następnie w innej sprawie złożył wniosek o wyłączenie od rozpoznania sprawy z uwagi na znajomość z wnioskodawcą). Przedłużenie tymczasowego aresztowania na okres ponad 2 lat było według wnioskodawcy niesłuszne również dlatego, że Sąd Apelacyjny w Poznaniu postanowienie w tym zakresie wydał w dniu 14. 01. 2003 r., a więc nie był jeszcze wówczas uprawniony do przedłużenia tymczasowego aresztowania, ponieważ nie minęły jeszcze 2 lata i wyłącznie uprawnionym do przedłużania tymczasowego aresztowania był Sąd Rejonowy w Szamotułach zgodnie z art. 263 § 3 k.p.k.. Ponadto, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 14.01.2003r. doręczono wnioskodawcy dopiero w dn. 20. 01. 2003 r., zatem przez 6 dni nie znał on podstaw przedłużenia tymczasowego aresztowania i wywiódł, że skoro on nie otrzymał przedmiotowego postanowienia w dniu 14 stycznia 2003r., to również Administracja Aresztu Śledczego go nie otrzymała, a z tego wynika, że pozbawienie go wolności od 14 do 20 stycznia 2003r. było nielegalne. Również zażalenia na postanowienia o tymczasowym aresztowaniu były rozpoznawane po upływie kilku miesięcy od wydania zaskarżonych decyzji, co zdaniem wnioskodawcy stanowiło brak staranności ze strony sądów. Nadto wywodził, że w wyroku sądu cywilnego w Gorzowie, sygn. akt I C 161/08 uznano bezprawność działań i zawinienie Prokuratora prowadzącego śledztwo w sprawie wnioskodawcy w zakresie naruszenia tajemnicy korespondencji pomiędzy aresztowanym, a jego obrońcą, co ma wpływ na wysokość dochodzonego zadośćuczynienia.

Na rozprawie w dniu 18. 12. 2015 r. wnioskodawca podtrzymał twierdzenia zawarte w pisemnym wniosku, przedłożył do akt dokumenty w celu wykazania wysokości dochodzonego odszkodowania z tytułu utraconego zarobku. Wskazał, że oprócz sędziów, którzy złożyli oświadczenia o wyłączeniu się od rozpoznania sprawy ze skargi wnioskodawcy na przewlekłość postępowania, także dwaj inni sędziowie złożyli takie oświadczenia, mimo, że wcześniej orzekali w przedmiocie jego tymczasowego aresztowania. Podniósł, że zna w sferze towarzyskiej także tych sędziów tj. J. R. i T. J., którzy przedłużali mu tymczasowy areszt. Zeznał, że w czerwcu 2015r otrzymał od MSZ kwotę 8.400 zł z tytułu zasądzenia na jego rzecz tej kwoty z decyzji ETPCz z dnia 3 marca 2015 r. Wnioskodawca wskazał, że według niego dopiero od daty 3. 03. 2015 r. należy liczyć bieg terminu przedawnienia jego roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie, ponieważ wcześniejsze orzecznictwo Sądu Najwyższego odrzucało możliwość dochodzenia roszczeń z tytułu niesłusznego aresztowania, w sytuacji w której areszt zaliczono na poczet kary. Według wnioskodawcy postępowania w przedmiocie tymczasowego aresztowania były prowadzone wadliwie i niesprawnie. Wnioskodawca podniósł, że Trybunał uznając, iż tymczasowe aresztowanie było stosowane wobec niego nadmiernie długo, nie wskazał jednocześnie konkretnej daty, od której ponad miarę przedłużano tymczasowe aresztowanie. Na rozprawie wnioskodawca ponadto sprecyzował, że w niniejszym postępowaniu domaga się odszkodowania i zadośćuczynienia za okres tymczasowego aresztowania od 18.01.2003r. do 18.01.2005r., czyli przedłużenia tymczasowego aresztowania ponad okres 2 lat. Podniósł, że decyzje kolejne w sprawie przedłużania aresztu wydawane wobec niego były schematyczne, bez racjonalnych powodów, a sprawa prowadzona była przewlekłe.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu w dniu 14. 01. 2003 r. nie miał jeszcze kompetencji do przedłużenia aresztu wobec wnioskodawcy, gdyż nie upłynęły 2 lata od jego zastosowania. Wnioskodawca zeznał ponadto, że termin do złożenia wniosku w tej sprawie biegł dla niego od decyzji Trybunału z 3 marca 2015r., gdyż znając treść uchwały Sądu Najwyższego z 2007r. nie mógł domagać się odszkodowania i zadośćuczynienia w przypadku, kiedy okres aresztu został zaliczony na poczet kary.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 19. 01. 2001 r., sygn. akt VII Ko 42/01 wobec M. Z. (1) zastosowano tymczasowe aresztowanie w związku z toczącym się przeciwko niemu postępowaniem karnym. Następnie tymczasowe aresztowanie wielokrotnie przedłużano kolejnymi postanowieniami Sądów. Na okres przekraczający 2 lata tymczasowe aresztowanie po raz pierwszy zostało przedłużone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 14.01.2003 r., sygn. akt II Ako 11/03. Jako przesłankę szczególną przedłużania tymczasowego aresztowania w okresie przekraczającym 2 lata od jego zastosowania, Sąd wskazywał zagrożenie surową karą grożącą M. Z. (1). Argumentacja ta była powtarzana w kolejnych postanowieniach Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania. W sprawie przeciwko wnioskodawcy wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 23. 04. 2004 r., sygn. akt II K 137/02 uniewinniono go jedynie od niektórych zarzutów, zaś w części skazującej wymierzone kary jednostkowe połączone i wymierzono karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, zaliczając mu na poczet tej kary okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.01.2001 r. W następstwie rozpoznania apelacji od powyższego orzeczenia, wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14. 01. 2005 r., sygn. akt IV Ka 1956/04 utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w części uniewinniającej, a w pozostałym zakresie wyrok uchylono do ponownego rozpoznania. Jednocześnie wobec M. Z. (1) uchylono tymczasowe aresztowanie i opuścił on jednostkę penitencjarną w dniu 18. 01. 2005 r. Po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania toczyła się ona przed Sądem Rejonowym w Szamotułach, sygn. akt II K 279/05. Wyrokiem tego Sądu z dnia 26. 06. 2007 r. wobec M. Z. (1) połączone kary jednostkowe i wymierzono mu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, jednocześnie zaliczając na poczet orzeczonej kary łącznej okres tymczasowego aresztowania od dnia 18.01.2001 r. do dnia 18.01.2005 r. W następstwie rozpoznania apelacji od tego orzeczenia, wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12. 02. 2009 r., sygn. akt IV Ka 2587/07 w przeważającej części utrzymano w mocy zaskarżony wyrok, zmieniając jedynie kwalifikację prawną niektórych spośród inkryminowanych czynów i dokonując sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej. Jednocześnie na rozprawie apelacyjnej zastosowano wobec M. Z. (1) tymczasowe aresztowanie, powołując się na przesłankę szczególną w postaci zagrożenia surową karą. Po rozpoznaniu kasacji wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 14. 01. 2010 r., sygn. akt V KK 235/09 uchylono do ponownego rozpoznania wyrok Sądu w sprawie IV Ka 2587/07, za wyjątkiem części, w której sprostowano oczywistą omyłkę pisarską, przy tym Sąd Najwyższy nie podjął decyzji o kontynuowaniu tymczasowego aresztowania wobec M. Z. (1), wobec czego w dniu 18.01.2010 r. nastąpiło jego zwolnienie z jednostki penitencjarnej. Po kasacji sprawa toczyła się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu, sygn. akt IV Ka 342/10. Wyrokiem tego Sądu z dnia 09. 03. 2011 r. zmieniono kwalifikację prawną niektórych inkryminowanych czynów z wyroku w sprawie II K 279/05, w pozostałym zakresie utrzymano wyrok w mocy. Po kasacji wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 17. 05. 2012 r., sygn. akt V KK 322/11 uchylono wyrok w sprawie o sygn. akt IV Ka 342/10 co do jednego z przestępstw oraz kar łącznych grzywny i pozbawienia wolności i w tym zakresie przekazano sprawę Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania, a w pozostałym zakresie kasację oddalono. Po ponownym rozpoznaniu sprawy wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19. 12. 2012 r., sygn. akt IV Ka 636/12 zmieniono opis i kwalifikację prawną jednego z przestępstw przypisanych M. Z. (1) oraz wymierzono karę łączną 7 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych, po 100 zł każda. Następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 10. 05. 2013 r., sygn. akt II K 279/05 zaliczono M. Z. (1) na poczet kary łącznej 7 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności okresy tymczasowego aresztowania od 18. 01. 2001 r. do dnia 18. 01. 2005 r. oraz od dnia 18. 02. 2009 r. do dnia 18. 01. 2010 r. Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 10. 12. 2013 r., sygn. akt V KK 218/13 oddalono kasację M. Z. (1) od wyroku w sprawie o sygn. IV Ka 636/12 jako oczywiście bezzasadną.

W sprawie sygn. akt III Ko 94/15 (poprzednio III K 823/12) wnioskodawca dochodził odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w tej samej sprawie ale za inny okres tj. w okresie pomiędzy jego zatrzymaniem na Komisariacie Policji (...)dnia 18.02.2009r. o godz. 11.10, a doprowadzeniem go tego samego dnia do Aresztu Śledczego w P. na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 lutego 2009r. o sygn. akt IV Ka 2587/07.

Wyrokiem ETPCz z dnia 31. 10. 2006 r., ze skargi nr (...), Trybunał orzekł naruszenie art. 5 ust. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, stwierdzając, iż stosowanie tymczasowego aresztowania wobec M. Z. (1) w okresie od 18. 01. 2001 r. do 23. 04. 2004 r. było zbyt długotrwałe, a grożąca surowa kara może być uzasadnieniem aresztu jedynie w początkowej fazie jego stosowania, nadto sama złożoność sprawy nie mogła być jedynym usprawiedliwieniem tak długiego okresu trwania aresztu. Trybunał wskazanym wyrokiem za powyższe naruszenia Konwencji przyznał M. Z. (1) kwotę 2500 EURO z tytułu poniesionych strat moralnych.

W orzeczeniu ETPCz z dnia 3. 03. 2015 r., jakie zapadło w sprawie jego skarg (oznaczonych nr (...) i (...) M. Z. (1) przeciwko Polsce), wskazano na naruszenie art. 5 ust. 5 Europejskiej Konwencji Ochrony Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez brak możliwości w prawie krajowym żądania zadośćuczynienia i odszkodowania za okres tymczasowego aresztowania od 18.01.2001r. do 23.04.2004r., uznany przez wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu z dnia 31.10.2006r. (skarga nr (...)) za naruszający art. 5 ust. 3 Konwencji, w sytuacji stosowanej na gruncie krajowym praktyki zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet innej kary, jednocześnie Trybunał zaakceptował postanowienia deklaracji Rządu Polskiego, przyznającego naruszenia art. 6 § 1, art. 5 § 1 i art. 5 § 5 Konwencji i proponującego tytułem pokrycia wszelkich szkód pieniężnych i innych zapłatę M. Z. (1) kwoty 8400 zł, co spowodowało skreślenie sprawy z listy spraw Trybunału.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- 1) zeznań wnioskodawcy **M. Z. (1)** (k. 100-104, 131, 133),
- 2) dokumentów ujawnionych i zaliczonych w poczet dowodów na rozprawie w dniu 16. 02. 2016 r. (k. 132), zebranych w aktach głównych i aktach sprawy dołączonych , takich jak:
  - wniosek i pisma procesowe wnioskodawcy k. 1-6, 47-48, 107
  - pismo Dyrektora Aresztu Śledczego w S. k. 56, 60
  - pismo Dyrektora Aresztu Śledczego w P. k. 58, 61
  - kserokopia orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 3 marca 2015. w sprawie skarg nr (...)i (...)M. Z. (1) przeciwko Polsce k. 62-71
  - kserokopia wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 31.10.2006r.. w sprawie skargi nr (...)M. Z. (1) przeciwko Polsce k. 71-79
  - dokumenty przedłożone przez wnioskodawcę w celu wykazania wysokości dochodzonego odszkodowania w postaci kserokopii dowodów wpłaty, deklaracji podatkowych k. 80-99
  - kserokopia wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach w sprawie II K 279/05 k. 114-122
  - odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu sygn. akt II AKa 78/15 k. 123-129
  - oraz w aktach spraw o sygn.: III Ko 94/15 Sądu Okręgowego w Poznaniu wraz z załącznikami, II K 279/05 Sądu Rejonowego w Szamotułach, II S 31/11 Sądu Apelacyjnego w Poznaniu (k. 132).

Wnioskodawca **M. Z. (1)** złożył zeznania na okoliczność czasu trwania tymczasowego aresztowania i słuszności wniesionego roszczenia. Wskazał na fakt, że postanowienia o przedłużaniu tymczasowego aresztowania wydawali sędziowie, którzy powinni podlegać wyłączeniu z uwagi na towarzyskie relacje z wnioskodawcą. Przedstawił również argumentację prawniczą przemawiającą za uznaniem, że stosowanie tymczasowego aresztowania powyżej 2 lat było nieuzasadnione, zaś termin przedawnienia jego roszczenia w niniejszej sprawie jeszcze się nie upłynął.

Sąd dał zasadniczo wiarę zeznaniom wnioskodawcy odnośnie twierdzeń z zakresu stanu faktycznego w niniejszej sprawie albowiem znalazły one potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji. Odnośnie zapatrywań prawnych przedstawionych przez oskarżonego Sąd ich nie podzielił, czemu wyraz daje w części uzasadnienia dotyczącej rozważań prawnych.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd dał wiarę wszelkim dokumentom zgromadzonym w aktach głównych sprawy i w aktach spraw ujawnionych na rozprawie albowiem strony nie kwestionowały ich wiarygodności, do czego Sąd również nie znalazł podstaw.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniosek okazał się niezasadny. W rozpoznawanej sprawie brak jest zdaniem Sądu podstaw do przyznania M. Z. (1) odszkodowania i zadośćuczynienia w jakiegokolwiek kwocie.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na temporalne ograniczenie wniosku. Wnioskodawca domagał się bowiem zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia jedynie za okres od 18. 01. 2003 r. do 18. 01. 2005 r. Sąd jest związany temporalnym zakresem wniosku, zatem ocenę przesłanek zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia musiał odnieść jedynie do tego okresu, nie zaś do innych okresów tymczasowego aresztowania wnioskodawcy, mimo, że wnioskodawca przywołuje wcześniejsze okresy tymczasowego aresztowania w uzasadnieniu wniosku na wykazanie podstaw dochodzonych roszczeń, to jest w celu wykazania, że jego zdaniem tymczasowe aresztowanie było nielegalne z uwagi na orzekanie w jego przedmiocie przez iudex suspectus.

Należy wskazać, że okres tymczasowego aresztowania stosowany w okresie od 18.01.2001 r. do 18.01.2005 r., będący temporalną podstawą roszczenia wnioskodawcy, został w całości zaliczony prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 10.05.2013 r., sygn. akt II K 279/05 na poczet kary łącznej 7 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wobec wnioskodawcy wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 26.06.2007r. w sprawie II K 279/05, po jego zmianie wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 grudnia 2012r. sygn. akt IV Ka 636/12. Okres ten zatem nie stanowi podstawy do zasądzenia na rzecz wnioskodawcy dochodzonych przez niego roszczeń o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Sąd Okręgowy w tym składzie w pełni podziela bowiem ugruntowane stanowisko wypracowane w orzecznictwie m.in. Sądu Najwyższego, że zaliczenie, według reguł wynikających z art. 417 k.p.k. i art. 63 k.k., okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kar orzeczonych wobec skazanego w tej samej lub w innej sprawie wyklucza późniejsze skuteczne wystąpienie z roszczeniem o odszkodowanie lub zadośćuczynienie na podstawie przepisów Rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego za ten sam okres, jak również wcześniejsze uzyskanie odszkodowania lub zadośćuczynienia w tym trybie wyklucza zaliczenie tego okresu tymczasowego aresztowania na poczet takich kar (zob. postanowienie Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 20 września 2007r., I KZP 28/07 OSNKW 2007/10/70, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2007r. sygn. akt IV KK 82/07, OSNwSK 2007/1/2610, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010r. sygn. akt WA 11/10, OSNwSK 2010/1/999). Pogląd ten znalazł uznanie również w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Lublinie, sygn. akt II AKa 223/09, LEX nr 260234, gdzie Sąd stwierdził że „zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej wobec skazanego kary wręcz wyklucza późniejsze skuteczne wystąpienie z roszczeniem o odszkodowanie lub zadośćuczynienie na podstawie rozdziału 58 k.p.k.”. Także nowsze orzecznictwo podziela powyższy pogląd, a mianowicie w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15. 02. 2012 r., sygn. akt II AKa 11/12 stwierdzono, że „jeżeli wnioskodawca w toczącym się równoległe postępowaniu karnym został uznany za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i wymierzono mu za nie prawomocnie karę pozbawienia wolności, a na jej poczet w całości zaliczono mu okres tymczasowego aresztowania

stosowanego w innej sprawie, to nie jest on uprawniony do domagania się na mocy art. 552 § 4 k.p.k. zasądzenia od Skarbu Państwa na jego rzecz odszkodowania i zadośćuczynienia. Takie stanowisko pozostaje zdaniem Sądu również w zgodzie z treścią art. 5 ust. 5 Konwencji z 1950 r. o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności”, podobnie orzekł Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 18 grudnia 2014r. w sprawie o sygnaturze II AKa 424/14 (LEX nr 1734662), a mianowicie, że zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania (na podstawie art. 417 k.p.k.) na poczet kary orzeczonej wobec skazanego wyklucza późniejsze skuteczne wystąpienie z roszczeniem o odszkodowanie bądź zadośćuczynienie na podstawie przepisów rozdziału 58 k.p.k. za ten sam okres. Również w judykacie z dnia 7 maja 2015r. Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie sygn. II AKa 72/15 orzekł, iż roszczenie wnioskodawcy o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania ocenione być musi jako nieuzasadnione jedynie wtedy, kiedy niesłuszenie stosowane tymczasowe aresztowanie zostało w sposób rzeczywisty zrekompensowane w drodze zaliczenia go na poczet kary wymierzonej w tym lub innym postępowaniu (LEX nr 1733684). Bezspornym jest, że powyższe zasady odnoszą się nie tylko do tymczasowego aresztowania, lecz do każdego rzeczywistego pozbawienia wolności. W trybie określonym w Rozdziale 58 Kodeksu postępowania karnego rekompensowane mogą być bowiem tylko szkoda i krzywda, istniejące w chwili orzekania przez sąd w przedmiocie wniosku. Jeżeli do tego czasu nastąpi zrekompensowanie w innej, przewidzianej procesowo formie nawet niesłuszenie odbytej kary lub tymczasowego aresztowania, potrzeba i możliwości zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia dezaktualizuje się, a roszczenie staje się bezprzedmiotowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 25 czerwca 2015r. sygn. akt II AKa 78/15). Roszczenia z art. 552 k.p.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r.), jak również zaliczenie na podstawie art. 417 k.p.k. i art. 63 k.k. są środkami kompensacji od siebie niezależnymi i ich jednoczesne stosowanie stworzyłoby nieznaną prawu cywilnemu system podwójnej rekompensaty tej samej szkody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 maja 2013r. sygn. akt II AKa 85/13, postanowienie Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 20 września 2007r. sygn. akt I KZP 28/07). W pełni dzieląc ugruntowaną w.w. linię orzecznictwa, Sąd Okręgowy uznał, że podstawą oddalenia w całości roszczeń wnioskodawcy o odszkodowanie i zadośćuczynienie jest właśnie fakt zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania wnioskodawcy w sprawie II K 279/05 w całości na poczet później orzeczonej prawomocnie kary 7 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, co wyklucza zdaniem Sadu możliwość zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia w trybie zarówno art. 552 k.p.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r.), jak i na podstawie art. 552a, 553 i 553a k.p.k. – w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. (po zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw na mocy ustawy z dnia 27 września 2013r. – Dz. U. z dnia 25.10.2013r.). Oba te rozwiązania wzajemnie się wykluczają i stanowią tzw. alternatywę rozłączną, a wybór któregośkolwiek z nich nie zależy od skazanego, lecz od konkretnej sytuacji procesowej i wydanego orzeczenia kończącego postępowanie. Należy podkreślić, że pogląd ten nie zdezaktualizował się w świetle art. 552a § 2 k.p.k., wprowadzonego do kpk od 1. 07. 2015 r. stanowiącego, że roszczenie o odszkodowanie lub zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 552a § 1, przysługuje także oskarżonemu w razie skazania z tytułu niezasadnego wykonywania środków zapobiegawczych lub zabezpieczenia majątkowego w zakresie, w jakim z uwagi na rodzaj i rozmiar orzeczonych kar lub środków karnych nie można było zaliczyć na ich poczet okresów wykonywania odpowiednich środków zapobiegawczych podlegających takiemu zaliczeniu lub w pełni wykorzystać zastosowanego zabezpieczenia majątkowego. Przepis ten nie dotyczy sytuacji wnioskodawcy M. Z. (1), bo uprawniałby oskarżonego nawet w razie skazania do wystąpienia z roszczeniem jedynie w sytuacji gdyby: po pierwsze - tymczasowe aresztowanie było wykonywane wobec niego niezasadnie, a po drugie - nie można by było z uwagi na rodzaj i rozmiar orzeczonych kar zaliczyć jego okresu na poczet orzeczonej kary. W przedmiotowej sprawie natomiast tymczasowe aresztowanie stosowane wobec M. Z. (1) zostało zaliczone w całości na poczet kary łącznej 7 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 26.06.2007r. w sprawie II K 279/05, a więc w sprawie, w której tymczasowe aresztowanie było stosowane i okres stosowania tymczasowego aresztowania był znacznie krótszy niż prawomocnie orzeczona kara bezwzględnie pozbawienia wolności. Tym samym roszczenie wnioskodawcy o zadośćuczynienia i odszkodowanie zostało skonsumowane właśnie poprzez zaliczenie w całości okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary łącznej orzeczonej w tej samej sprawie, co stosowany areszt. Nie ma zarówno normatywnych, jak i słusnościowych podstaw, aby wnioskodawca dwukrotnie uzyskiwał korzyść z tego samego tytułu: wpierv w postaci skrócenia odbywania kary łącznej o okres tymczasowego aresztowania, a następnie w postaci odszkodowania i zadośćuczynienia za „niesłusność” tymczasowego aresztowania. Innymi słowy, fakt zaliczenia tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 18. 01. 2003r. do dnia 18. 01. 2005 r. na poczet kary

łącnej 7 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności wyeliminowało okres tymczasowego aresztowania jako podstawę roszczeń cywilnoprawnych z tytułu jego niesłuszności.

Należy również odnieść się do argumentacji wnioskodawcy, z której wywodził on słuszność swojego roszczenia. Wnioskodawca miał świadomość istnienia powyżej powołanej linii orzeczniczej, w ramach której zaliczenie tymczasowego aresztowania na poczet kary uniemożliwia skuteczne wystąpienie z roszczeniem o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Wnioskodawca argumentował przy tym, że dopiero orzeczenie ETPCz z dnia 3. 03. 2015 r. otworzyło drogę do skutecznego dochodzenia roszczenia. Zdaniem Sądu takie stanowisko wynika z niezrozumienia prawnej natury orzeczeń ETPCz. Orzeczenia te nie mają prawotwórczego charakteru, w tym sensie, że nie prowadzą bezpośrednio do zmiany krajowego porządku prawnego. Mogą one co najwyżej zobowiązywać polskiego prawodawcę do odpowiedniej zmiany prawa. Tym samym do czasu, gdy na gruncie rozdziału 58 k.p.k. prawodawca nie wprowadzi zmian umożliwiających uwzględnianie roszczeń z tytułu niesłusznego tymczasowego aresztowania także w sytuacji wcześniejszego zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary, nie będzie możliwe uwzględnianie roszczeń w takich sytuacjach procesowych, jak w niniejszej sprawie. Biorąc pod uwagę powyższe, kwestia niesłuszności (bezprawności) stosowania tymczasowego aresztowania wobec wnioskodawcy nie ma znaczenia. Nawet gdyby tymczasowe aresztowanie było stosowane bezprawnie (jak próbował wykazać wnioskodawca w wyniku orzekania przez sędziów podlegających wyłączeniu), to i tak roszczenie o zadośćuczynienie i odszkodowanie jest niezasadne z uwagi na zaliczenie tymczasowego aresztowania na poczet kary łącznej pozbawienia wolności. Jednocześnie należy wskazać, że „zarzuty” podniesione przez wnioskodawcę, a dotyczące rzekomych spóźnionych doręczeń postanowień o przedłużeniu tymczasowego aresztowania, czy długotrwałego rozpoznawania zażaleń na przedłużenie tymczasowego aresztowania nie dotyczą kwestii słuszności stosowania tymczasowego aresztowania, tylko ewentualnie przewlekłości postępowania, co jednak nie podlega rozpoznaniu w trybie określonym w rozdziale 58 k.p.k., lecz na podstawie ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Podkreślić należy w tym miejscu, że skoro Sąd orzekając w niniejszej sprawie nie uznał za zasadne roszczeń M. Z. (1) o odszkodowanie i zadośćuczynienie za „niewątpliwie niesłuszne” (zdaniem wnioskodawcy) tymczasowe aresztowanie, a to z uwagi głównie na fakt zaliczenia całego okresu tymczasowego aresztowania, w tym okresu dochodzonego wnioskiem od 18.01.2003r. do 18.01.2015r., na poczet bezwzględnej kary pozbawienia wolności orzeczonej w tej samej sprawie, co stosowano tymczasowe aresztowanie, to tym samym bezprzedmiotowe było dokonywanie ustaleń rozmiaru ewentualnych szkód i krzywd wyrządzonych wnioskodawcy, jak sam on twierdzi, w wyniku przedłużania ponad miarę, czyli ponad okres dwóch lat, tymczasowego aresztowania w sprawie II K 279/05. W niniejszej sprawie uwzględnienie w jakiegokolwiek części roszczeń wnioskodawcy powodowałoby dla niego podwójną rekompensatę w postaci: po pierwsze zaliczenia całego okresu faktycznego pozbawienia wolności – tymczasowego aresztowania na poczet wymierzonej późniejszym skazaniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności w tej samej sprawie, a po drugie – stosowne zadośćuczynienie i odszkodowanie finansowe. Podkreślić należy w tym miejscu, że wnioskodawca złożył wniosek pod rządami art. 552 § 4 k.p.k. w starym brzmieniu (a mianowicie, że odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje również w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania), natomiast w chwili orzekania uznać należało, iż jego roszczenie – wobec braku przepisów przejściowych w tym względzie – właściwie oparte było – oprócz przywołanego art. 5 ust. 5 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – na art. 552 a § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. Porównując powyższe zmienione uregulowania przepisów kpk Sąd doszedł do wniosku, że roszczenia wnioskodawcy nie znajdują uzasadnienia i na gruncie starych przepisów (art. 552 § 4 k.p.k.) i na gruncie nowych obowiązujących od 1 lipca 2015r., w szczególności należy tu przywołać art. 552 a § 2 k.p.k. i art. 553 i 553a k.p.k., które ewentualnie mogłyby być rozważane na gruncie sytuacji procesowej wnioskodawcy w związku z ostatecznym rozstrzygnięciem jakie zapadło w sprawie II K 279/05, w której był tymczasowo aresztowany. Przepisy rozdziału 58 k.p.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, zgodnie z art. 27 cyt. ustawy stosuje się do spraw wszczętych przed dniem jej wejścia w życie, jeżeli przepisy powołanej ustawy nie stanowią inaczej. Natomiast zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 29 cyt. ustawy w razie wątpliwości, czy stosować prawo dotychczasowe, czy przepisy w/w ustawy, stosuje się ustawą nową. Ponieważ wskazana ustawa w art. 40 i 41 uregulowała jedynie kwestię przejściową dotyczącą terminów przedawnienia roszczeń dochodzonych na podstawie

rozdziału 58 k.p.k., a w art. 41 kwestię intertemporalną dotyczącą przepisu art. 553 § 1 k.p.k., należało uznać, iż w niniejszym postępowaniu w sprawie wniosku M. Z. (1), mimo jego złożenia przed wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013r., stosuje się przepisy rozdziału 58 k.p.k. w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, a zatem w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. Oznacza to, że zdezaktualizowała się podstawa roszczenia wnioskodawcy z art. 552 § 4 k.p.k., gdyż w nowym brzmieniu stanowi on, że prawo do odszkodowania i zadośćuczynienia z racji niesłusznego wykonania kary lub środka karnego przysługuje również, jeżeli w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania stwierdzono, że zarządzenie wykonania kary, której wykonanie warunkowo zawieszono lub z której wykonania warunkowo zwolniono, albo podjęcie warunkowo umorzonego postępowania i orzeczenie wobec sprawcy kary lub środka karnego było niewątpliwie niezasadne. Sąd, wobec zmiany przepisów, rozważał zatem zasadność wniosku M. Z. (1) na gruncie nowego art. 552 a k.p.k., który stanowi w § 1, że w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia wobec niego postępowania w wypadkach innych niż określone w art. 552 § 1-3 oskarżonemu przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłe z wykonywania wobec niego w tym postępowaniu środków przymusu, o których mowa w dziale VI, natomiast w § 2 - roszczenie o odszkodowanie lub zadośćuczynienie, o którym mowa w § 1, przysługuje także oskarżonemu w razie skazania z tytułu niezasadnego wykonywania środków zapobiegawczych lub zabezpieczenia majątkowego w zakresie, w jakim z uwagi na rodzaj i rozmiar orzeczonych kar lub środków karnych nie można było zaliczyć na ich poczet okresów wykonywania odpowiednich środków zapobiegawczych podlegających takiemu zaliczeniu lub w pełni wykorzystać zastosowanego zabezpieczenia majątkowego. Jak już wyżej wskazano i ten przepis nie miał zastosowania w sprawie wnioskodawcy, gdyż tymczasowe aresztowanie stosowane w sprawie II K 279/05 Sądu Rejonowego w Szamotułach zostało w całości zaliczone na poczet bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Odniesić należy się jeszcze do oceny zasadności roszczeń wnioskodawcy dochodzonych w tym postępowaniu na gruncie przepisów art. 553 § 4 k.p.k., który w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. stanowi, że roszczenie o odszkodowanie nie przysługuje również, jeżeli przed wystąpieniem z tym roszczeniem okres wykonywania kar, środków karnych, środków zabezpieczających lub środków przymusu, których dotyczy wnioski o odszkodowanie, został zaliczony oskarżonemu na poczet kar, środków karnych lub środków zabezpieczających w innym postępowaniu, co nie wyklucza dochodzenia roszczeń o zadośćuczynienie z powodu ich wykonania i powiązanego z tym przepisem art. 553 a k.p.k., który z kolei stanowi, że ustalając wysokość odszkodowania, sąd uwzględni zaliczenie oskarżonemu okresu niesłusznego stosowania kar, środków karnych, środków zabezpieczających lub środków przymusu, których dotyczy wnioski o odszkodowanie, na poczet kar, środków karnych lub środków zabezpieczających orzeczonych w innym postępowaniu (podkreślenie Sądu). Przepisy te nie znajdują zastosowania w sprawie M. Z. (1) właśnie z tego powodu, iż **tymczasowe aresztowanie, które stanowi podstawę jego roszczeń nie może być uznane za niewątpliwie niesłuszne, czy niezasadne i zostało w całości zaliczone na poczet kary bezwzględnego pozbawienia wolności orzeczonej w tej samej sprawie**, co stosowano areszt. Odnosząc się do przesłanki umożliwiającej w ogóle rozważanie zasadności roszczeń o odszkodowanie i zadośćuczynienie za tymczasowe aresztowanie w trybie przepisów rozdziału 58 kodeksu postępowania karnego, a zatem kwestii niezasadności i niewątpliwiej niesłuszności tymczasowego aresztowania, przypomnieć należy ponownie fundamentalny judykant Sądu Najwyższego, jakim jest uchwała z dnia 15 września 1999r. w sprawie o sygnaturze I KZP 27/99, w którym sformułowano swoisty algorytm postępowania, pozwalający na zbadanie czy w danej sprawie zachodzi stan niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania. Wskazano tam, że z pewnością niewątpliwie niesłusznym, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. – przyp. Sądu), tymczasowym aresztowaniem jest takie tymczasowe aresztowanie, które było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k. Badając tę kwestię w realiach niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż zarówno w trakcie stosowania tego najsurowszego środka zapobiegawczego, jak i w czasie jego wielokrotnego przedłużania, środek ten znajdował oparcie w podstawach stosowania tymczasowego aresztowania określonych w rozdziale 28 k.p.k., także wówczas, gdy podstawą kolejnego przedłużania tymczasowego aresztowania była wyłącznie przesłanka grożącej surowej kary sformułowana w art. 258 § 2 k.p.k., bo ostateczne rozstrzygnięcie jakie zapadło w sprawie wnioskodawcy tj. skazanie go prawomocnym wyrokiem na karę łączną 7 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności dowodzi, że w czasie przedłużania tymczasowego aresztowania, także na okres ponad dwóch lat, przesłanka z art. 258 § 2 k.p.k. była realna i rzeczywista i co należy podkreślić zgodna z prawem krajowym, bo sama grożąca surowa kara zgodnie i z przepisami rozdziału 28 k.p.k. i ugruntowanym orzecnictwem mogła stanowić nawet samoistną przesłankę tymczasowego aresztowania, przy wykazaniu przesłanki ogólnej z art. 249 § 1 k.p.k., a ta

ostatnia wydają się być poza sporem. Zdaniem Sądu zatem zarówno w momencie stosowania, jak i przedłużania, w tym na okres ponad dwa lata, stanowiący podstawę roszczeń wnioskodawcy w niniejszej sprawie, tymczasowego aresztowania wobec M. Z. (1), środek ten nie wykazywał cech niewątpliwej niesłuszności w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. i oceny tej nie zmienia zdaniem Sądu orzeczenie jakie zapadło w sprawie skargi M. Z. przed ETPCz z dnia 31. 10. 2006 r., gdyż wówczas Trybunał orzekł wprawdzie naruszenie art. 5 ust. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, stwierdzając, iż stosowanie tymczasowego aresztowania wobec M. Z. (1) w okresie od 18. 01. 2001 r. do 23. 04. 2004 r. było zbyt długotrwałe, jednak należy obecnie mieć na względzie sytuację procesową zaistniałą po wydaniu w/w orzeczenia Trybunału i ostateczne rozstrzygnięcie, jakie zapadło w sprawie karnej wnioskodawcy. Wskazać należy bowiem, że poza tymczasowym aresztowaniem stosowanym z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k., niewątpliwie niesłusznym jest również takie tymczasowe aresztowanie, które powoduje dolegliwość, jakiej oskarżony nie powinien doznać w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie, a także w szczególności prawomocnego jej rozstrzygnięcia. Reasumując zdaniem Sądu niewątpliwie niesłuszne jest tylko takie tymczasowe aresztowanie, które spowodowało dolegliwość jakiej skazany nie powinien być doznać między innymi w świetle ostatecznego rozstrzygnięcia jakie zapadło w sprawie. W efekcie zatem w niniejszej sprawie rzeczywiste zrekompensowanie dolegliwości związanych z tymczasowym aresztowaniem wnioskodawcy, nawet jeżeli by uznać je za ETPCz za zbyt długie, nastąpiło w pełni poprzez zaliczenie w trybie art. 63 § 1 k.k. jego okresu w całości na poczet prawomocnie orzeczonej kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze znacznie przekraczającym okres tymczasowego aresztowania i to właśnie z tego względu, z uwagi na ostateczne rozstrzygnięcie, jakie zapadło w sprawie karnej wnioskodawcy, nie można traktować jego tymczasowego aresztowania – nawet przyznając, że było długotrwałe – za niewątpliwie niesłuszne i nieuzasadnione, gdyż przede wszystkim zgodne było z przepisami rozdziału 28 k.p.k. Na marginesie zaznaczyć należy, że oprócz całkowitego zrekompensowania wnioskodawcy dolegliwości związanych ze stosowaniem tymczasowego aresztowania poprzez zaliczenie całego jego okresu na poczet kary bezwzględnego pozbawienia wolności, co pozbawia racji bytu jego roszczenia w tym postępowaniu, wnioskodawca uzyskał już niejako dodatkową rekompensatę za wszelkie szkody związane z długotrwałym stosowaniem tego środka, a to w wyniku orzeczenia ETPCz z dnia 31. 10. 2006 r.

Na marginesie Sąd zaznacza jedynie, że roszczenie wnioskodawcy dochodzone w tym postępowaniu uległo przedawnieniu, co jednak nie mogło być podstawą oddalenia wniosku, z uwagi na brak podniesienia zarzutu przedawnienia ze strony prokuratora, czy też organu, o którym mowa w art. 554 § 3 k.p.k. (prawidłowo zawiadomionych o terminie rozprawy). Wskazać bowiem należy, iż mimo upływu terminu, o jakim mowa w art. 555 k.p.k., roszczenie nie wygasa, wnioskodawca ma możliwość jego dalszego dochodzenia, jednakże, ten przeciwko komu przysługuje roszczenie zgodnie z obowiązującą regulacją cywilnoprawną, po upływie terminu przedawnienia może się uchylić od jego zaspokojenia, a w praktyce uprawniony do zgłoszenia zarzutu przedawnienia w imieniu Skarbu Państwa w sprawie o niesłuszne aresztowanie jest prokurator, albo od 1 lipca 2015r. organ, o którym stanowi przepis art. 554 § 3 k.p.k.. Co prawda art. 555 k.p.k. w obecnym brzmieniu od 1 lipca 2015r. wskazuje, że termin przedawnienia dla roszczeń z tytułu niesłusznego aresztowania wynosi 3 lata od daty uprawomocnienia się orzeczenia dającego podstawę do odszkodowania i zadośćuczynienia, to jednak we wcześniejszym brzmieniu tego przepisu termin ten wynosił 1 rok od daty uprawomocnienia się orzeczenia dającego podstawę do odszkodowania i zadośćuczynienia, a w wypadku tymczasowego aresztowania – od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, w razie zaś zatrzymania – od daty zwolnienia. Ustawa z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw - w części intertemporalnej - nie reguluje wprost, czy nowy 3-letni termin przedawnienia stosuje się również wobec roszczeń, które przedawniły się zanim nowela weszła w życie, lecz nie byłyby jeszcze przedawnione, gdyby zastosować nowy 3-letni termin przedawnienia. Na podstawie art. 40 ust. 1 i 2 tejże noweli uregulowano jedynie wprost, że nowy 3-letni termin stosuje się jedynie do roszczeń, które na gruncie poprzedniego brzmienia ustawy nie mogły być dochodzone w postępowaniu karnym lub cywilnym i tylko jeżeli orzeczenie będące podstawą dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia zostało wydane nie wcześniej niż 3 lata przed wejściem w życie noweli wrześniowej; przepisy te stosuje się odpowiednio do roszczeń związanych z zatrzymaniem. Te uregulowania intertemporalne dotyczą zdaniem Sądu zatem roszczeń o odszkodowanie i zadośćuczynienie związanych ze stosowaniem środków przymusu, innych niż tymczasowe aresztowanie, a które w świetle przepisów rozdziału 58 k.p.k. nie mogły być dochodzone przed 1 lipca 2015r., a także wprost - jak wynika

z ust. 2 art. 40 cyt. ustawy - roszczeń związanych z zatrzymaniem, a zatem wykładnia językowa nie oznacza, że dotyczy ten przepis intertemporalny także roszczeń związanych z tymczasowym aresztowaniem. Należy przy tym zauważyć, że roszczenia z rozdziału 58 k.p.k. mają cywilnoprawny charakter (tak: D. Świecki, Komentarz do art. 552 Kodeksu postępowania karnego, LexisNexis 2013, teza 8), zatem dla rozstrzygnięcia intertemporalnych kwestii dotyczących przedawnienia tych roszczeń zasadne wydaje się stosowanie przepisów prawa cywilnego. I tak, na gruncie art. XXXV ustawy -przepisów wprowadzających kodeks cywilny Sąd Najwyższy stwierdził, że do roszczeń, które uległy przedawnieniu przed wejściem w życie ustawy z dnia 1. 10. 1990 r. stosuje się przepisy dotychczasowe (tj. „stare”) – por. orzeczenie Sądu Najwyższego w sprawie III CKN 25/97, LEX nr 50768. Analogicznie więc, na gruncie tego samego art. XXXV ustawy - przepisów wprowadzających kodeks cywilny należy uznać, że skoro orzeczeniem dającym wnioskodawcy podstawę do dochodzenia roszczeń z rozdziału 58 jest wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19.12.2012 r., sygn. akt IV Ka 636/12 (jako wyrok sądu odwoławczego, który utrzymał się w postępowaniu kasacyjnym), to roszczenie wnioskodawcy przedawniło się po upływie roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie czyli w dniu 19.12.2013 r., nie ma więc do niego zastosowania 3-letni termin przedawnienia wskazany w art. 555 k.p.k. w brzmieniu po nowelizacji wrześniowej, gdyż w dacie wejścia w życie przepisu art. 555 k.p.k. w nowym brzmieniu termin roczny przedawnienia już upłynął. Powołany przez oskarżonego wyrok ETPCz S. v. Polska nie daje podstaw do uznania, że orzeczeniem dającym podstawę roszczenia jest orzeczenie ETPCz z dnia 3.03.2015 r. zapadłe w sprawie wnioskodawcy (zob. POESK, zeszyt nr 4/2013, s. 13-15). Orzeczeniami dającymi podstawę takim roszczeniom są jedynie te orzeczenia, które powstają w następstwie sytuacji procesowych wskazanych w rozdziale 58 k.p.k. Tymczasem w rozdziale tym nie wymieniono postępowania przed ETPCz. W powołanym przez wnioskodawcę orzeczeniu S. v. Polska Trybunał stwierdził jedynie, że wznowienie postępowania karnego na wniosek może nastąpić nie tylko wskutek wydania wyroku przez ETPCz, ale również wskutek decyzji o skreśleniu sprawy z listy skarg Trybunału, zatwierdzającej jednostronną deklarację rządu, wobec czego teza tego orzeczenia w żaden sposób nie przystaje do sytuacji procesowej w niniejszej sprawie.

Sąd w tym miejscu zaznacza jednie, bo kwestia ta nie ma większego znaczenia z uwagi na wskazaną wyżej i wykazaną podstawę oddalenia w całości wniosku M. Z. (1), że zgodnie z zasadą art. 6 k.c., na wnioskodawcy (a nie na organie sądowym) spoczywał ciężar udowodnienia podstawy, jak i wysokości zgłoszonego roszczenia, o czym też wnioskodawca – notabene profesjonalista, bo radca prawny - na rozprawie został pouczony (k. 101). Brak było podstaw do uznania, że tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy w okresie dochodzonym w tym postępowaniu tj. ponad dwa lata, czyli od 18.01.2003r. do 18.01.2005r., było niewątpliwie niesłuszne (jak to określał art. 552 § 4 k.p.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r.), czy niezasadne (w rozumieniu przepisu art. 552a § 2 k.p.k. po nowelizacji k.p.k.), co jest warunkiem koniecznym w ogóle do rozważania zasadności roszczeń o odszkodowanie i zadośćuczynienie za tymczasowe aresztowanie, a zatem jedynie na marginesie Sąd zaznacza, że wnioskodawca zgodnie z regułą ciężaru udowodnienia okoliczności dochodzonych wnioskiem, nie wykazał de facto w świetle nowych regulacji rozdziału 58 k.p.k. podstawy dochodzonych roszczeń, bowiem oparcie ich na nieaktualnym przepisie art. 552 § 4 k.p.k. nie ma podstaw prawnych, a także nie wykazał w myśl zasady z art. 6 k.c. wysokości dochodzonych roszczeń o zadośćuczynienie, gdyż zarówno we wniosku, jak i w swoich zeznaniach powołał się jedynie ogólnie na niezasadność przedłużanego ponad dwa lata aresztu wobec niego, niewystarczające uzasadnienia kolejnych decyzji o przedłużeniu aresztu, poczucie upokorzenia i bezsilności, ignorowanie jego zażaleń, domagając się na tej podstawie kwoty prawie dwóch milionów złotych tytułem zadośćuczynienia, nie wykazując oprócz tego szczegółowo jakich krzywd w czasie tymczasowego aresztowania miałyby ta kwota dotyczyć i poza zwykłym rachunkowym odniesieniem się poprzez odliczenie od dochodzonej kwoty zadośćuczynienia wypłaconej kwoty 8400 zł tytułem zadośćuczynienia za szkody materialne i inne z wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 3 marca 2015r., zupełnie abstrahując od tego, że wcześniej już dwukrotnie otrzymał właśnie w wyniku orzeczeń wydanych przez ETPCz z dnia 31. 10. 2006 r. ze skargi nr (...) kwotę 2500 EURO z tytułu poniesionych strat moralnych (wobec orzeczenia przez Trybunał naruszenia art. 5 ust. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, stwierdzając, iż stosowanie tymczasowego aresztowania wobec M. Z. (1) w okresie od 18. 01. 2001 r. do 23. 04. 2004 r. było zbyt długotrwałe), a także w wyniku orzeczenia ETPCz z dnia 3. 03. 2015 r., jakie zapadło w sprawie jego skarg oznaczonych nr (...) i (...), kiedy to przyznano mu kwotę 8400 zł w wyniku zaakceptowania deklaracji Rządu Polskiego i wobec wskazania na naruszenie art. 5 ust. 5 Europejskiej Konwencji Ochrony Praw Człowieka i Podstawowych Wolności

poprzez brak możliwości w prawie krajowym żądania zadośćuczynienia i odszkodowania za okres tymczasowego aresztowania od 18.01.2001r. do 23.04.2004r., uznany przez wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu z dnia 31.10.2006r. (skarga nr (...)) za naruszający art. 5 ust. 3 Konwencji, w sytuacji stosowanej na gruncie krajowym praktyki zaliczenia okresu aresztowania tymczasowego na poczet innej kary. Ponieważ te kwoty przyznano wnioskodawcy „tytułem pokrycia wszelkich szkód pieniężnych i innych” należało uznać także, iż przyznane kwoty tytułem pokrycia szkód wyrokami ETPCz czyściwo pokrywają się z roszczeniami dochodzonymi w tym postępowaniu przez wnioskodawcę. Ponieważ jednak okresy rzeczywistego pozbawienia wolności, jakie były podstawą roszczeń M. Z. w tym postępowaniu, jak i w sprawie o sygn. akt III Ko 94/15 Sądu Okręgowego w Poznaniu, czy też przed ETPCz, nie pokrywały się w całości, Sąd nie widział podstaw do rozważania negatywnej przesłanki postępowania art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 558 k.p.k. w postaci *res iudicata*, zwłaszcza, że Prokurator podnosząc taki zarzut jako podstawę wniosków końcowych o oddalenie wniosku M. Z. w całości nie sprecyzował z jakiego poprzedniego orzeczenia miałyby wynikać w tym postępowaniu negatywna przesłanka w postaci powagi rzeczy osądzonej. Reasumując, niezależnie od tego, że podstawą oddalenia w całości roszczeń wnioskodawcy było zaliczenie całego okresu tymczasowego aresztowania na poczet prawomocnie orzeczonej kary bezwzględnej pozbawienia wolności w sprawie, w której nastąpiło tymczasowe aresztowanie, zaznaczyć należy, iż wnioskodawca nie wykazał, w szczególności do co dochodzonej kwoty zadośćuczynienia, okoliczności, które uzasadniałyby stwierdzenie jego „skrzywdzenia” (nie wskazał np. na nieregularne traktowanie go w areszcie, szykany, czy inne niedogodności wykraczające poza zwykłe ograniczenia wynikające z izolacji, nie wskazał, aby doznał jakiegokolwiek przemocy fizycznej czy psychicznej, aby ucierpiał z powodu tymczasowego aresztowania jego zdrowie itp.). Odnośnie zaś odszkodowania, wskazać należy, że choć wnioskodawca próbował wykazać wysokość dochodzonej kwoty tytułem utraconego zarobku, jednak okoliczności te nie podlegały weryfikacji Sądu, jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a to wobec wskazanej wyżej podstawy oddalenia w całości wniosku M. Z..

Sąd nie widział także podstaw do prowadzenia postępowania dowodowego ponad oświadczenie i zeznanie wnioskodawcy odnośnie istnienia przesłanek do wyłączenia sędziów, którzy orzekali w sprawie wnioskodawcy, dzieląc w tym zakresie twierdzenia wnioskodawcy, iż wymienieni przez niego sędziowie istotnie złożyli takie oświadczenia, gdyż w większości znalazło to potwierdzenie w aktach sprawy skargowej, albowiem okoliczność ta nie miała żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a to wobec braku podstaw do uznania, że orzekanie nawet przez *iudex suspectus* powodowało niewątpliwą niesłuszność tymczasowego aresztowania wnioskodawcy. Zważyć należy bowiem, że tylko orzekanie przez tzw. *iudex inhabilis*, a więc sędziego, odnośnie którego zachodzą przesłanki do wyłączenia z mocy prawa, wskazane enumeratywnie w art. 40 k.p.k., stanowi tzw. bezwzględną przesłankę odwoławczą, zgodnie z art. 439 k.p.k., dlatego złożenie przedmiotowych oświadczeń przez wskazanych sędziów w trybie art. 41 k.p.k. w późniejszej sprawie wnioskodawcy II S 31/11 nie miało znaczenia dla ważności decyzji wcześniejszych w przedmiocie tymczasowego aresztowania. Chybiony jest także argument wnioskodawcy, który niesłuszność, niezasadność tymczasowego aresztowania w kontekście wykazania podstaw do ubiegania się o odszkodowanie i zadośćuczynienie, wywodził z faktu, iż w dniu 14.01.2013r. to Sąd Apelacyjny, a nie Sąd Rejonowy dokonał przedłużenia w trybie art. 263 § 4 k.p.k. tymczasowego aresztowania wobec wnioskodawcy na okres ponad dwa lata, mimo, że dwa lat aresztu upływały 18.01.2003r. Zważyć należy, iż Sąd Apelacyjny uprawniony był do podjęcia takiej decyzji zgodnie z art. 263 § 3 i 4 k.p.k., a poza tym podkreślić należy, że skoro tylko orzekanie przez sąd niższego rzędu w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu, stanowi zgodnie z art. 439 k.p.k. tzw. bezwzględną przesłankę odwoławczą, to również ta argumentacja wnioskodawcy na wykazanie jego zdaniem niesłuszności i niezasadności tymczasowego aresztowania nie mogła zostać podzielona przez Sąd.

Wobec dokumentów ujawnionych na rozprawie, znajdujących się w aktach sprawy II K 279/05, z których wynika, że Dyrektor Aresztu Śledczego otrzymał w dniu 14.01.2003r. (k. 4721 i 4722) odpis postanowienia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 14.01.2003r. o przedłużeniu tymczasowego aresztowania, niezasadny był także zarzut wnioskodawcy, iż okres od 14.01.2003r. do 20.01.2003r., kiedy to jemu doręczono odpis w/w postanowienia, był okresem nielegalnego pozbawienia wolności, okres jaki upłynął od daty wydania do daty doręczenia wnioskodawcy w/w odpisu postanowienia wynikał zapewne z przetransportowania M. Z. z AŚ w P., do którego najpierw wysłano korespondencję, do AŚ w S..

Na koniec wskazać należy, iż żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy nie miał argument przywołany w uzasadnieniu wniosku, że dla uzasadnienia wysokości dochodzonego zadośćuczynienia według M. Z. znaczenie ma wyrok sądu cywilnego w Gorzowie Wlkp. sygn. akt I C 161/08, oparty o orzeczenie ETPCz, uznające bezprawność działań prokuratora prowadzącego śledztwo w sprawie wnioskodawcy, ponieważ po pierwsze wnioskodawca nie wykazał zgodnie z art. 6 k.c. w jaki sposób nawet fakt wydania takiego orzeczenia przekładał się na pokrzywdzenie wnioskodawcy tymczasowym aresztowaniem, abstrahując już nawet od tego, że nie wykazał, aby to tymczasowe aresztowanie było oczywiście niesłuszne, czy niezasadne.

Ponieważ wnioskodawca jako podstawę dochodzonych roszczeń w tym postępowaniu wskazał także art. 5 ust. 5 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (stanowiący, że każdy, kto został pokrzywdzony przez niezgodne z treścią tego artykułu zatrzymanie lub aresztowanie ma prawo do odszkodowania) wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom wnioskodawcy orzeczenie Trybunału z dnia 3 marca 2015r. nie zmieniło jego sytuacji faktycznej i prawnej w zakresie możliwości domagania się odszkodowania i zadośćuczynienia w trybie przepisów rozdziału 58 k.p.k. w sytuacji zaliczenia całego okresu tymczasowego aresztowania na poczet prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Nie jest tak, jak twierdzi wnioskodawca, że przepis art. 5 ust. 5 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności powinien być stosowany wprost z pominięciem przepisów prawa krajowego, skoro odzwierciedleniem treści art. 5 Konwencji są przepisy prawa krajowego tj. przepisy art. 552 i nast. k.p.k. dotyczące odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne skazanie, za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie oraz przepisy dotyczące stosowania wobec oskarżonych tymczasowego aresztowania zawarte w rozdziale 28 (art. 249 i następne) kodeksu postępowania karnego. Wskazane wyżej przepisy dotyczące stosowania wobec oskarżonego najsurowszego środka zapobiegawczego nie tylko pozostają w pełnej zgodności z unormowaniami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, ale nadto przewidują surowsze reguły stosowania tego środka zapobiegawczego, aniżeli unormowania art. 5 ust. 1 Konwencji (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999r. sygn. I KZP 27/99, OSNKW 1999/11-12/72). Zważyć należy, iż zgodnie z art. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950r. (Dz.U. z 1993r., Nr 61, poz. 284), która poprzez ratyfikowanie za zgodą Sejmu RP, wyrażoną w formie ustawy o ratyfikacji Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 2 października 1992r. (Dz.U. Nr 85, poz. 427), stanowi część krajowego porządku prawnego od dnia 19 stycznia 2013r., państwa ratyfikujące Konwencję zobowiązują się do podjęcia działań zapewniających, by ich prawo wewnętrzne było zgodne z Konwencją. Do państwa, a zwłaszcza sądów należy w pierwszej kolejności interpretacja prawa krajowego, dotyczy to również sytuacji, gdy prawo odwołuje się do zasad ogólnych prawa międzynarodowego lub porozumień międzynarodowych. Państwa mają zatem obowiązek interpretować i stosować prawo krajowe w duchu praw zagwarantowanych w Konwencji, a jeśli tego nie czynią, mogą doprowadzić do jej naruszenia. Z uwagi na to, że Konwencja jest integralną częścią wewnętrznego porządku prawnego państw Rady Europy, obowiązkiem każdego sędziego krajowego jest zapewnienie pełnej implementacji jej norm i w rezultacie przepisy Konwencji mają pierwszeństwo przed każdym niezgodnym z nią przepisem krajowym, bez potrzeby jego uchylenia przez ustawodawcę. Z powyższymi zasadami rozumienia zapisów Konwencji pozostaje w zgodzie także art. 91 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, albowiem zgodnie z ust. 2 tego artykułu umowa międzynarodowa, a taką jest Konwencja, ratyfikowana za uprzednią wyrażoną w ustawie zgodą, ma pierwszeństwo przed ustawą, ale tylko wówczas, gdy ustawy tej nie da się pogodzić z umową. A zatem możliwość niezastosowania obowiązującej ustawy wobec jej sprzeczności z umową międzynarodową zachodzi jedynie wówczas, gdy sprzeczność ta dotyczy kwestii uregulowanych w tej umowie w sposób samoistny, nie zaś tych, które znajdują swoje odpowiednie zapisy w krajowych aktach prawnych, a zwłaszcza Konstytucji. Wówczas, zagadnienie postrzegać należy przede wszystkim przez pryzmat niezgodności takiej ustawy z krajowym porządkiem prawnym, a zwłaszcza z ustawą zasadniczą (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2007r., II KK 261/06, OSN w SK 2007/1/467). Skoro zaś nie zachodzi sprzeczność między art. 5 Konwencji, a kodeksem postępowania karnego w zakresie reguł określających pozbawienie wolności człowieka oraz prawa dochodzenia swoich roszczeń z powodu „nielegalnego” pozbawienia wolności, to brak jest jakichkolwiek podstaw do wywodzenia przez wnioskodawcę swojego prawa w oparciu o art. 5 ust. 5 Konwencji. Wywodzenie przez wnioskodawcę, iż to przepis art. 5 ust. 5 Konwencji, jako mający pierwszeństwo przed ustawą krajową, powinien

stanowiąc podstawę normatywną wywodzonego przez niego roszczenia, niezgodne jest z treścią samej Konwencji, jak i przepisem art. 91 ust. 2 Konstytucji RP, albowiem normy wyrażone w art. 552 § 1 i 4 k.p.k. nie pozostają w sprzeczności z Konwencją (por.: uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 25.06.2015r. sygn. akt II AKA 78/15). Sąd w tym składzie jednocześnie ma świadomość, że w orzecznictwie krajowym zapadły ostatnio odmienne orzeczenia, które co do zasady dopuszczają możliwość dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie przepisów rozdziału 58 k.p.k. nawet w sytuacji zaliczenia okresu niesłusznie stosowanego tymczasowego aresztowania na poczet kary orzeczonej wobec wnioskodawcy w tej samej lub w innej sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 września 2014r. w sprawie o sygn. II AKA 185/14, LEX nr 1511620), jednak analiza stanowiska wyrażonego w tym judykacie w istocie sprowadza się do dopuszczalności takiej drogi dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia z uwagi na konieczność badania przez sądy czy wnioskodawca poniósł jakakolwiek szkodę o charakterze pieniężnym lub niepieniężnym wskutek zaliczenia okresu niesłusznie zastosowanego tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej wobec niego kary i czy to zaliczenie stanowiło sprawiedliwe zadośćuczynienie za jakąkolwiek szkodę o charakterze pieniężnym lub niepieniężnym poniesioną przez skazanego. To orzeczenie nie znajduje jednak bezpośredniego i prostego przełożenia na niniejszą sprawę, bo abstrahując nawet od odmiennych podstaw faktycznych, to dotyczy ono sytuacji, kiedy okres tymczasowego aresztowania został tylko w części zaliczony i to na poczet kary grzywny, a z tego powodu został uznany za nieodpowiednie i nieproporcjonalne zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez skazanego tymczasowym aresztowaniem. W świetle wskazań ETPCz niewątpliwie sądy krajowe w każdym tego rodzaju przypadku winny badać czy zaliczenie okresu niesłusznie stosowanego tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary, będące jednocześnie niepieniężną formą pokrycia szkody doznanej przez skazanego, stanowi sprawiedliwe zadośćuczynienie za szkodę poniesioną przez wnioskodawcę oraz czy jest ono proporcjonalne. W świetle orzecznictwa ETPCz nie budzi bowiem wątpliwości, że także Trybunał uważa, iż samo zaliczenie stanowi również rekompensatę szkody i krzywdy i jako takie winno być uwzględnione przy ustalaniu wysokości należnego odszkodowania i zadośćuczynienia (por. wyrok ETPCz z dnia 10.05.2011r.). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zważyć należy, iż jak wyżej wskazano – po pierwsze tymczasowe aresztowanie stosowane wobec M. Z. nie było niewątpliwie niesłuszne czy niezasadne, a po drugie – z uwagi na rodzaj i rozmiar kary ostatecznie orzeczonej wobec niego, znacznie przewyższającej okres tymczasowego aresztowania – samo zaliczenie w całości okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary bezwzględnego pozbawienia wolności stanowi odpowiednią, proporcjonalną i tym samym sprawiedliwą rekompensatę za wszelkie ewentualne szkody o charakterze pieniężnym i niepieniężnym związane z okresem stosowania tego środka zapobiegawczego, wykluczając możliwość dochodzenia przez wnioskodawcę dodatkowego odszkodowania czy też zadośćuczynienia w trybie przepisów rozdziału 58 k.p.k., a wobec powyższego pozostaje to zdaniem Sądu także w zgodzie z art. 5 ust. 5 EKPC i art. 41 ust. 5 Konstytucji RP.

Wobec powyższego Sąd stwierdził, że brak jest podstaw do przyznania M. Z. (1) odszkodowania i zadośćuczynienia w jakiegokolwiek kwocie i na podstawie art. 552 a § 2 a contrario k.p.k. w zw. z art. 552 § 1 a contrario k.p.k. wniosek oddalił w całości.

Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. kosztami postępowania należało obciążyć Skarb Państwa, gdyż postępowanie z rozdziału 58 k.p.k. jest wolne od kosztów sądowych

SSO Dorota Biernikowicz SSO Katarzyna Wolff SSO Michał Ziemiński

ZARZĄDZENIE

- 1) proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień (dołączyć do akt wniosek o przedłużenie terminu do sporządzenia uzasadnienia z zarządzeniem Prezesa);
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem o prawie, sposobie i terminie zaskarżenia doręczyć wnioskodawcy M. Z., a Prokuraturze Okręgowej w celach informacyjnych zgodnie z wnioskiem;

3) przedłożyć z apelacją lub innym pismem Przewodniczącemu Wydziału lub za 14 dni od doręczenia.

SSO Dorota Biernikowicz